

PETRA
SOUKUPOVÁ
NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

HOST

NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

PETRA
SOUKUPOVÁ

HOST

NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

Brno 2017

© Petra Soukupová, 2017
Cover art © Tereza Ščerbová, 2017
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-439-2 (PDF)
ISBN 978-80-7577-440-8 (EPUB)
ISBN 978-80-7577-441-5 (MobiPocket)

MY DVA SPOLU

Přijdu ze školy domů a tam mamka odchlupuje tričko takovým tím válečkem.

Ahoj, maminko, řeknu a ona se na mě podívá hrozně naštvaně a řekne: To fakt nevíš, že když dáš kalhoty do špíny, tak musíš vyndat kapesníky? Koukej. A já koukám, všechno černý prádlo s malinkejma kousíčkama papírovýho kapesníku.

Ale já to udělal.

No, neudělal.

Ale od toho jsi přece maminka, abys to po mně zkontrolovala.

A mamka se na mě podívá a už vidím, jak se jí smějou oči, a proto je nejlepší na světě, protože se na mě začne smát a řekne, že to je pravda, ty jsi úplnej génius, co? Ale já vím, že to myslí vážně, že takováhle odpověď se jí líbila, že má ráda, když jsem chytřej, i když si neumím vyhodit papírový kapesník z kapsy.

I když ohledně zapomenutých kapesníků jsi jenom hloupý děcko, dodá a já řeknu, no právě.

A ona válečkuje dál, ale já vidím, že má vztek, podle toho, jak s tím válečkem zachází.

A pak jdu něco vyhodit a v koši je černý oblečení, s těma bílýma dúbkama. Vytáhnu jeden kus, pod tím je totiž další

a ještě jeden, a ten první kus je moje triko s lebkou, chvíli na to koukám, ale pak ho tam hodím zpátky a nahoru hodím kelímek od jogurtu, co jsem právě snědl.

Nebo: Děláme domácí úkoly a já v sešitě vyplňuju, že bratr je někdo, kdo má stejnou mámu a tátu, a že švagr je někdo a tak dále, a najednou mamka zabodne prst do té vedlejší stránky, kde je napsáno „Moje rodina“ a pak: „Moje máma je...“ a prázdný místo, kam jsem napsal „Hana“ a „pracuje jako...“ a prázdný místo, kam jsem napsal „heřka“, a pod tím je „Můj táta je...“ a tam jsem napsal „Jan“ a „pracuje jako...“ a tam jsem napsal „nevím“ a to mi paní učitelka zakroužkovala, jakože jak je možný, že nevím, co dělá můj táta.

Co to je, říká mamka, co to je za příšernou blbost?

Krčím rameny.

Řekls jí něco?

Vrtím hlavou, co bych měl říkat, když opravdu nevím, co dělá můj táta. Nikdo se mě neptal, jak to přesně je, takže jsem to nemohl vysvětlit.

A mamka škrtně celej ten řádek, vlastně ho přeškrtá, že skoro není k přečtení.

Tak, a je to.

Jestli ti něco řekne, tak jí řekni, ať mi zavolá. On není žádná tvoje rodina, copak dneska je to taková samozřejmost, maminka a tatínek? Mamka říká tyhle dvě slova schválně hrozně protivně, co kdybys měl třeba dvě mámy, proč to tisknou, jako kdybysme žili v minulým století, úči...

Dívám se na mamku zmateně, jak jako dvě mámy, nechápu, jak to myslí, teda teď už to samozřejmě vím a třeba Kuba to tak má, jeho mámy jsou lesby.

Mamka se usměje. Dáme si k večeri špagety?

Hana potkala Jana úplnou náhodou, kamarád kamaráda, hluboký oči a krásný tělo, chodil to léto pořád bez trika a byl vtipnej, měl velký kouzlo, choval se k ní jako ke krásně, a pak zas jako by ji neznal, byla mladá, tohle ji přitahovalo, temnej kluk, věčně bez peněz, opilí si slibovali lásku nadosmrti, střízlivej se nikdy neozval, každý to zažil, všichni věděli, že to léto tahle láska nepřežije, ale ona si pořád říkala, že jo, dávali si pozor, ale hodně pili, zpožděná menstruace. Když mu řekla, že čeká dítě, věčně to odkýval, jasně, budou teda spolu, ale pak odjel domů na Moravu a měsíc se neozval, pak se zase objevil, ona nemohla pít, bylo to divný setkání, osm měsíců na to smířit se s tím, že to nevyjde, že je na to sama, všechny ty řeči rodičů a vůbec všech, všechny ty lítostivý pohledy, všechny řeči kamarádek, jaký hry zkoušejí, a jejich účastný pohledy, no jo, ty si teď asi dáváš pauzu. Sama v porodnici, nepřišel, když se měl Viktor narodit, přijel až za pár dní, smrděl chlastem, k miminu byl něžnej, peníze jí dal, tak málo, až to bylo směšný, stejně ho pořád milovala, stejně si pořád myslela, že to nějak půjde, když ho uviděla, ale za tři dny byl zase pryč, první rok Viktorova života pár takových setkání, pořád spolu spali, ta vášeň tam byla, a taky všechny ty rozhovory, co s nima bude, já s tebou nechci žít, nejsi žena pro mě, to naprostý nepochopení, ta největší vzdálenost, jaká může mezi lidmi po sexu být, než jí řekl, že čeká dítě s jinou a budou se brát. Pak mu řekla, že v jejím bytě už přespávat nebude, taky brečela.

Já jsem ti to říkala, řekla jí pak máma.

Ale máš Viktorka, to je hlavní, řekla taky.

Viktor zná jeho jméno a viděl ho v životě celkem třiatřicetkrát, naposledy před půl rokem procházka v březnové

zasněžené Praze podél vody, jeho dvě malé dcery, osmi-
letá a pětiletá, hází labutím staré pečivo. Viktor se jí držel
za ruku, tak moc z toho byl nejistý, jinak už ji za ruku ne-
chytne nikdy, a jak držela tu jeho ručku, cítila takový štěstí,
oni dva jsou jediný, na čem záleží. Přitom si s Janem poví-
dala jako s náhodným dávným známým, což vlastně taky
jsou. Zašli do kavárny a vypili kávu, děti horkou čokoládu.

Jan pracuje jako výzkumný archeolog.

Hana každé jejich setkání potom doma obrečí.

Nebo: v druhý třídě máme napsat něco o svojí rodině.

*Moje rodina je mamka Hana. Je herečka a hraje v divadle
a trochu v televizi. Pak mám babičku a dědu. Bydlí na vesnici.
Děda rád spí a babička peče koláče. Mám ještě tetu a strejdu
a dvě sestřenice, ale jsou to holky, mimina. Chtěl bych zvíře,
ale už mi umřely dva křečky, tak mamka už zvíře nechce.*

*Tátu mám, ale není s náma. Má jinou paní a malý děti,
a mně to nevadí. Není moje rodina.*

Hezký, řekne mamka tak, jako by říkala pavouk.

Vadí ti, že chci pořád zvíře?

To taky. Ten minulej umřel, protožes na něj zapomněl.

Ty taky!

Můj křeček to nebyl, truhlíku.

Neříkej mi truhlíku.

No jo.

mlčíme.

Spíš tam příště o tátovi nepiš nic.

NESTANE SE TO

Viktore, řekla mi mamka, a tak mi říká, když jde o vážný věci. S tebou už to takhle nejde. To říká mamka často. Taky říká, proč jí to dělám, ačkoliv já to samozřejmě nedělám jí. Taky říká, že jestli to takhle se mnou půjde dál, tak se bude muset něco změnit. Co jako změnit, ptal jsem se jednou a myslel jsem, že mamka myslí, že mě dá na jinou školu. To je mi jedno. Hrát online s Ondrou a Karlosem můžu tak jako tak, tak co, a ven pak odpoledne můžeme jít normálně, i když bysme byli na jiný škole.

A mamka na to neřekla nic, protože to nemyslela vážně, ona takovýhle věci říká, protože tohle prostě mají rodiče říkat, i když taková není, si teda myslím, třeba že děti nemají celou neděli ležet na gauči a koukat na filmy a jíst jenom pizzu a k večeri zmrzlinu se šlehačkou, a to s mamkou někdy děláme a je to naše hrozně skvělá chvílka, uděláme si na gauči hnízdo, což znamená z polštářů a dek, a pak si pouštíme jeden film za druhým, jeden vybírám já, jeden ona, ale když vybere něco, co mě nudí, tak to samozřejmě můžeme změnit, nebo si chvíli hraju na kompu a pak se k ní zase vrátím.

Akorát pak někdy večer nemůžu usnout, myslím, že je to tím, jak mi v mozku pořád běží všechny ty filmy a mozek jakoby nemůže usnout, ale mamka říká, že je to tím, že

jsem nebyl vůbec venku a že mám přebytek energie, a že příště, až bude mít volno, půjdeme třeba do bazénu. A pak někdy jdeme do bazénu, kde je to taky super.

Takže dneska pozdě odpoledne, zrovna jsem seděl ve svém pokoji a hrál jsem na kompu a šel jsem se jenom vyčurat, tak jsem viděl mamku, jak sedí v kuchyni u stolu a kouří. Měla otevřené okno a v kuchyni byla zima, mamka skoro nikdy v bytě nekouří, jenom když se něco děje anebo v noci, když já už spím.

Ono je to totiž tak, že mamka přes den moc často v bytě není. Někdy ji nevidím celý den, jenom ráno, když jdu do školy. No ale dneska tu je, protože jí volali ze školy a ona kvůli mně musela zrušit zkoušku, a je našťavaná i kvůli té zkoušce, i kvůli mně.

Tak jsem chtěl jenom zase rychle projít kolem kuchyně pryč, ale mamka típla to cigáro a řekla: Počkej, pojď sem.

A pak vstala, popelník dala za okno a okno přivřela.

Je tady zahuleno, řekl jsem, abych tam nemusel, i když o ten smrad z cigaret mi vůbec nejde, to je mi jedno. Zkoušel jsem kouřit, už víckrát, a nechutná mi to, ale někdy, když mě mamka v noci přijde zkontrolovat, tak voní svojí voňavkou a taky těma cigaretama a to mám rád.

Dobře, tak já jdu za tebou, řekne mamka a jde za mnou.

Sedne si na moji druhou židli u stolu, kterou nikdy nepoužívám a která mi jenom překáží, ale zase na ní sedí návštěva, která se může koukat, jak hraju na kompu. Někdy přijde Ondra nebo třeba Nik.

Tak co mi k tomu řekneš, řekne mamka docela mile. Promiň.

To nestačí, Viktoro. A nestačilo by to, ani kdybys to řekl doopravdy a ne jenom proto, abych tě nechala.

Podívám se na mamku, jak to myslí, nevím, oči se jí nasmějou, ale já se pro jistotu usměju, vím, že se usmívám hezky, vím, že když se tvářím úplně jako blbeček, tak mají dospělí pocit, že jsem hrozně hodnej.

Moc se neusmívej, řekne ale mamka, která to všechno ví. Chápeš, že i bez týhletý věci už jsi měl tu dvojku z chování skoro jistou?

Vím to, a tak neříkám radši nic.

Takže teď už ji prostě máš. V pátý třídě.

Pípne mi čet, trochu se otočím, abych se kouknul, kdo mi píše, a mamka v tu chvíli vstane a vypne mi komp natvrdo, což mě pěkně naštvne.

Ty vole, mami, řeknu, než si uvědomím, že jsem to zase přehnal, a taky jo, mamka mě plácne po tváři, tomu se asi nedá říkat facka, mamka mi neumí dát opravdovou facku, ale o to nejde, sice mě to nebolelo, ale nejsem malej, aby mě mamka fackovala.

Podívám se na ni tak, aby viděla, že jsem fakt dotčenej, ale nevydržím to, mamka se někdy dívá tak hezky, tak měkce, že prostě nemůžu dělat nic. Chvilku se na sebe díváme. Moje mamka je nejkrásnější na světě, a to neříkám jenom proto, že tohle si o svý mámě myslí každý dítě, vlastně je srandovní, že si tohle myslí o svý mámě i Vojta, přitom jeho máma je stará, tlustá a hnusná, ale já to říkám proto, že moje mamka je doopravdy hrozně krásná, protože je mladá a hlavně proto, že je herečka.

Promiň, řekne ona, ale tohle fakt nejde.

Ty taky promiň, řeknu já, aby věděla, že chápu, že takhle s ní mluvit nesmím, i když myslím, že v právu jsem já, a ne ona. Ale řeknu to hrozně opravdovým tónem.

Já už to neudělám.

Prosím tě, neříkej to, když to nemyslíš ani trochu vážně.
Ne, fakt.

Nevím, co mám říct, jasně že už nikdy neudělám, že bysme s Jonášem a Ondrou shodili Martina ze zábradlí, což je věc, kvůli který musela dnes mamka do školy. On totiž Martin spadl dozadu a rozkousl si jazyk a teklo mu hrozně krve, a možná se i uhodil do hlavy, ale to nebylo naschvál. On si začal a já za to nemůžu, že je slaboučkej jak holka, ještě víc než já, a nic nevydrží, tak má teda držet hubu, ale on si na nás dovoluje. Taky je jasný, že ještě udělám moc věcí, který mamku naštvoou a učitelky taky.

Viktore, já jsem mluvila s babičkou a už jsme to asi vymyslely.

Jako co?

Jak se řekne babička, tak tam bude nějakej problém, protože s babičkou je vždycky nějakej problém.

Nastoupíš do školy tam.

Kam jako?

Tam, v Rybný.

V jaký Rybný?

No v jaký asi, v naší Rybný, u babičky.

Chvilku nevím, co říct, to je přece nějaká blbost, to nejde, jak bych jako mohl chodit do školy tam, vždyť je to hrozně daleko od Prahy, jak bych tam asi jezdil? Mamka mě vidí, jak se tvářím.

Budeš bydlet u babi, řekne.

Jedna věc je, že bych chodil na jinou školu tady v Praze, a jiná věc je, že bych měl bydlet úplně jinde, asi tak sto padesát kilometrů od Prahy, tam není ani mekáč a ani nic, jsou tam jenom potraviny, nikoho tam neznám a babička nemá dobrej internet a je hrozně přísná a vůbec mě nemá

ráda, a hlavně tam nemám žádný kámoše, takže řeknu mamce, že to teda nikdy.

Už je to domluvený, řekne mamka.

Ne, ne! Nepojedu tam, nikdy a nikdy.

Viki, já na tebe prostě sama nestačím.

Ale dyť já nic nedělám!

Před měsícem jsi v obchodě ukradl sluchátka! A dneska tohle!

Ty sluchátka, to byla taky pěkná nespravedlnost, protože já jsem si je koupil, stály tisícovku a to je hodně, ale přestaly fungovat a ta prodavačka mi je nechtěla vyměnit, tak co jsem měl dělat, mohl jsem si říct mamce o další peníze, ale ta prodavačka se na mě koukala tak, že jsem to v tu chvíli musel udělat, viděl jsem jí v očích, že si myslí, že jsem jenom malej hajzlík, kterej na takový sluchátka nemá nárok. A vzpomněl jsem si, že Ondra říkal, jak je to snadný, že si člověk jenom musí dát bacha, aby ho neviděla ochranka toho obchodu, a že on takhle jednou ukradl nějakou hračku, když byl menší. A tak jsem to udělal, ty sluchátka jsem vybalil z krabice, a pak mě stejně chytil takovej chlapík, kterej tam obhlížel vysavače a vypadal úplně nenápadně, vůbec jsem ho nepodezíral, že by mohl bejt hlídač.

Zkoušel jsem mamce vysvětlit, proč jsem to musel udělat, ale nepochopila to. A ještě mi řekla, že když s těma slucháčkama pořád vztekle házím, tak ať se nedivím, že přestaly fungovat, a pak mi taky zarazila kapesný na čtrnáct dní.

A mezitím ještě ta sova, do háje, Viki, ty jsi jak šílenec.

Musím se pro sebe usmát, protože ta sova byla skvělá, v naší škole je vycpaná obří sova, v takovém výklenku, samozřejmě že ten výklenek je hodně nahoře, takže k tý sově nikdo nemůže, stojí tam s roztaženýma křídly, je

to znak moudrosti. A nedávno se v naší škole něco opravovalo a jednou jsem šel v hodině na záchod, to já dělám často, učitelky si myslí, že jsem možná moc stydlivej nebo divnej, a lidi ze třídy si to myslí taky, ale já hrozně rád chodím tou tichou školou. A jak jdu na ten záchod, tak vidím, že v tom samým patře, kde je ta sova, stojí vysoký štafle. A tak jsem napsal Ondrovi, ať přijde taky, a on po chvíli přišel, úča ho nechtěla pustit, když už jsem byl pryč ze třídy já, tak musel hrozně předstírat, jak se mu chce na záchod. A nejhorší je, že já fakt musím, dodal Ondra, a tak jsem šel s ním a mezitím jsem mu řekl, jak to uděláme, a pak jsme tu sovu vyndali z výklenku, já stál nahoře na štaflích a Ondra o pár stupínek pode mnou a já mu ji podal a pak jsme ji pustili ze čtvrtýho patra v tom prostoru mezi schodištěm, aby letěla. Bylo to vymyšlený, protože tam je na úrovni prvního patra síť, taková jako na ozdobu, jsou tam na ní přidělaný výkresy a nějaký papírový věci, a my jsme si mysleli, že ta síť tu sovu zachytne, ale překvapivě nezachytla, sova tu síť strhla, spadla na zem a rozbila se.

A pak bylo jasný, kdo to byl, i kdybysme to video, jak ta sova letí, na internet vůbec nedali.

Nesměj se, ta blbá sova tam byla skoro sto let, řekne mamka a já v tu chvíli vím, že si rozumíme, že ji to vlastně taky pobavilo, ale protože je dospělá, tak musí dělat, že jsem hroznej, ale stejně se na ni radši podívám smutně.

Mami, že tam nemusím? Že je to jenom sranda?

Chvíli neříká nic. Třeba to jen tak řekla, aby mě postrašila. Což se jí povedlo. I když už několikrát předtím mi říkala, že půjdu na jinou školu anebo že mi najde opravdovou hlídačku, která na mě bude dohlížet, anebo že nechá svý práce v divadle a bude se věnovat jenom mně nebo že

mě pošle do internátní školy, ale to byl jenom vtip a myslím, že nic takovýho už neexistuje.

Že jo, mami?

Musíš.

Maminko... já se budu snažit, fakt, já... třeba nebudu vůbec hrát na kompu.

Dívá se na mě, jenže to slibuju pokaždý. Co mám slíbit jinýho, když nic jinýho nedělám tolik.

Budu zase chodit do toho sboru, zkusím.

Do sboru jsem přestal chodit loni, protože je to hrozně opruz, ale vím, že mamka by chtěla, abych tam chodil, protože zpívám dobře a je škoda to nevyužít, říká ona a všichni souhlasí, že to jo, pokaždý mám sólo na každý školní akci, pokaždý vidím ty pohledy, pokaždý hledám mamku očima, a ona tam někdy není a někdy jo.

A já vím, že mamku hrozně štve, že tu sedím sám všechny odpoledne, teda kromě čtvrtka, to chodíme s Nikem na lezení, ale minule jsme tam nešli, šli jsme jen tak do Stromovky. Přemýšleli jsme, jestli necháme rozjet mince vlakem, ale pak nám to přišlo pro malý děti, tak jsme seděli na opěradle lavičky, plivali na zem a dali si cigaretu, nebo spíš to jenom zkusili, bylo to hnusný, tak jsme si radši koupili a snědli každej dva nanuky.

Mamka zavrtí hlavou. To nemá cenu, řekne. Nech toho, tohle všechno říkáš pořád. A nikdy nic nesplníš. Už je to rozhodnutý, už se o tom nechci bavit.

Já se o tom chci bavit!

Tady ale už není o čem. Takhle to dál nejde, já tě nezvládám, už takhle nemám čas...

Co to znamená už takhle?

No... že na tebe nemám čas, tolik času, kolik bych chtěla.

Ale proč říkáš už takhle?

Mamka zaváhá, mlčí.

Ty někoho máš? zeptám se. Proto na mě budeš mít mň časů?

Zavrtí hlavou a udělá takovej ten pohled, jakože úplná blbost, tomu pohledu věřím, kdyby mamka někoho měla, určitě by mi to řekla, řekla mi o Mirkovi i o Tomášovi, když s nima chodila, a řekla mi i potom, když s nima chodit přestala.

Díváme se na sebe, vůbec nechápu, že by mi to mohla udělat, že by mě poslala do blbý vesnice, kde jsou samí cizí lidi, k babičce, která mi taky připadá cizí.

Mami, ale já to tam nesnáším.

Vrtí hlavou. Jenom jsme tam málo jezdili.

No právě!

Viki, já vím, že se teď zlobíš. Ale já už fakt nevím, jak to udělat jinak. To bude dobrý. Uvidíš, že to zvládneme.

Ale já nejedu, řeknu a otočím se od ní, nasadím si svoje starý sluchátka a zapnu komp, aby věděla, že už se s ní o tom dál bavit nebudu, ale je mi trochu divně, protože ona je dneska jiná, divná, jako by se něco změnilo, jako kdyby moje mamka byla najednou tak nějak daleko.

Ona tam ale dál sedí, docela dlouho se vydržím nepodívat, co dělá, ale když pořád neodchází, tak se otočím, sedí tam a hrozně se snaží nebrečet. Rozbrečím se taky.

A najednou cítím, že se nemůžu nadechnout, a to se mi stává, jenom když jsem v hrozným stresu, vím, že to přejde, ale v tuhle chvíli se o tom nedá přemejšlet, já popadám dech a hrozná panika, mami, mami, a mamka mě chytne a říká, dýchej, v klidu dýchej, a drží mě a já po chvílce cítím, že už se zase můžu nadechnout a že je to dobrý.

Mami, já nikam nepojedu, že ne?

Ještě chvílku mě drží, pak vstane.

Musím jít do divadla, už takhle jsem to všem zkomplikovala.

To není divný, co teď říká, to je naopak úplně normální, že prostě musí jít. Přesto jdu za ní a sleduju ji, jak si bere do kabelky jablko a nějaký papíry, jak si namaluje rtěnkou pusu a jak si obléká kabát a šálu a boty.

Ale mně je špatně!

Jak špatně?

Nevím, je mi blbě od žaludku.

Jedl jsi?

Pokrčím rameny, nemyslím, že mám hlad, je mi blbě z toho, že mi mamka řekla takovou věc.

Tak se najez.

To není z hladu! zakřičím na mamku.

Miláčku, tak se uklidni. Znovu mě obejmeme. Vem si něco k jídlu a ničeho se neboj.

Jak se nemám bát?

Nevím, myslí na to, jak se nebojíš, když děláš nějakou průser, třeba.

Odtáhnu se od ní. Už jsem zase naštvanej, ne smutnej.

Lepší?

Ne! řeknu schválně.

Až budeš v divadle, tak se zase budu dusit, řeknu taky schválně, aby věděla. Podívá se na mě shovívavě. Kocourku, nech toho.

A dál pokračuje v těch přípravách na odchod. V tu chvíli ji nenávidím, jak si klidně jde pryč.

Podívá se na mě a chce odejít v dobrým a asi udělat nějakou fóru, třeba mi otisknout pusu na čelo, ale já udělám

krok dozadu. Doufám, že se na ni koukám tak, aby bylo jasné, že ať řekne cokoliv, tak je to jedno, úplně jedno, protože já tam chodit nebudu.

Přijdu pozdě. K večeri si objednej pizzu, chceš?

Chci, ale vím, že dneska je to ještě víc cena z lítosti.

Pusu si nedáme, nejsem malej. Slyším, jak na chodbě klapě podpatkama a pak nastupuje do výtahu. Zvuk, jak odjíždí výtah. Někdy se koukám oknem, jak mamka odchází ulicí. Někdy se otočí a zamává mi. Dneska to teda ale schválně neudělám a jdu rovnou ke kompu.

Najednou, nevím přesně proč, musím vstát a podívat se z okna, abych mamku viděl, aspoň v dálce, najednou mi to připadá nejdůležitější na světě. Vrhnu se k oknu, ale ona už je pryč.

Běžím do chodby, obuju si boty na ven a bez bundy běžím k tramvaji. Ale mamku už nezahlídnu. Zase nemůžu dýchat, ale teď je to tím, že jsem běžel moc rychle.

Vrátím se domů a pustím si na kompu první věc, co mám na youtube. Jenom aby nebylo ticho. Pak hraju dál, až do devíti.

Potom sním balíček sušenek a zapiju to mlíkem. Je mi zase trochu blbě, ale to je tím, že jsem v bytě sám. I když si nechám všude rozsvíceno a taky hraje televize, cokoliv, aby tu nebylo ticho, a nemusím si čistit zuby a můžu bejt vzhůru, do kolika chci, i tak mám radši večery, kdy tu mamka je.

Ale teď jdu hrát. Přihlásím se na čet. Ondra se ptá, co je, kde jsem tak dlouho. Nic mu neřeknu. Protože nevěřím, že se to stane.

V ten moment, kdy se zabouchnou dveře, se Hana chce otočit, vrátit se a říct mu, že nikam nepojede, že ho přece nedá,

že to nevydrží, jak se na ni dívá, protože jediný, na čem záleží, je, že on ji má rád. Cítí slzy v očích, ale rozbřečet se nemůže kvůli řasence, rychle mrká, nevracej se, mechanicky dojde k výtahu, výtah je na jejich patře, to je dobře, může rychle odejít, musí rychle odejít, aby to nevezala zpátky, je to domluvený a je to tak správný, pro všechny je to řešení, takhle to dál nejde, ona přece dělala, co mohla, a nejde to, nezvládá to, nezvládá to čím dál víc, mateřský selhání, pohledy učitelek, je moc mladá a možná v *Blesku* viděly její fotku z večírku, ale svého syna miluju nade všechno, už jsem kvůli němu přišla o tolik vlastních šancí, a teď, teď to můžeme vyhrát všichni.

Musíš bejt tvrdá, řekla jí máma. Jinak to nezvládneš. A ona je dobrá herečka, byla tvrdá, chudák Viki, takhle s ním ještě nikdy nemluvila.

Ve výtahu si zkontroluje líčení a řekne si svoji nejmilejší větu, kterou teď říká, je to poslední věta Gabriely, než odejde od svého muže: „Všechno už bude jenom lepší.“ Hana ví, že to je klišé, je to nicneříkající prázdná věta, ale ona ji umí říct tak, že z toho budou mít všichni husí kůži, to si teda pište, řekne si ji nahlas, vteřinka toho pocitu, že na to má, že je fakt dobrá, z výtahu vystupuje uklidněná, na Viktora už nemyslí, ne že by ho neměla pořád někde vzadu v mozku, při každém pohledu na každého kluka jeho věku, kterého potká, nebo vlastně každého kluka jakéhokoliv věku, když byl ještě takhle maličký, ježiš, bude za pár let opravdu takovýhle? Ale už nemyslí na ten rozhovor, teď se potřebuje soustředit, na zkoušku se život netahá, jsem Gabriela, můj muž mě nemiluje a já sbírám odvalu k odchodu. Nejsem Hana, nemám Vikiho, mám jenom sama sebe a musím se ubránit tomu špatnému vztahu, chlapovi, co mi občas dá facku, jde jenom o mě.

V tramvaji sleduje ženy středního věku, odhaduje, která se svého muže bojí, která je spokojená, sleduje jejich pohyby, jejich pohledy, to je Hanina oblíbená hra, lidí je vždycky dost, i když spousta z nich nedělá nic a jen beze slova sedí a čumí, pořád je dost dalších, které může pozorovat. Dvouletý chlapeček, ošklivé dítě, Viki byl vždycky nádhernej, chvílku sleduje to dítě a jeho matku, ne, tahle spokojená není, na chlapce teď zle zasyčela, i když se hned zase usmívá.

Haně pípne zpráva na mobilu, na uzamčené obrazovce rozesmátý Viki s chybějícími zuby, je s ní pořád, můj chlapeček, přejede prstem displej, Viki zmizí, píše Daniel. „Večer Blue?“ Hana odpoví okamžitě: „Hraju, pak se ozvu.“ Přidá srdce.

ZVEDÁ SE VÍTR

Když jsem malej, někdy se v noci probudím, a i když mi u postele svítí lampička, tak jdu za mamkou do ložnice a lehnu si k ní, ona mě jenom pustí pod svoji vyhrátou deku a já spím dál, a dokonce si někdy ráno ani nepamatuju, jak jsem tam šel. A jednou mi mamka řekne, že už bych toho mohl nechat, protože už přece nejsem mimino, a že ji pak kopu a ona se špatně vyspí, a i když je to dvojpostel, tak já se na ni hrozně navaluju. Jenže já se v noci probudím a nepřemýšlím nad tím, jenom vstanu a jdu. Mamka mě naučila si večer v pokojíku uklidit malý hračky, abych na ně v noci nešlápl, protože jednou jsem na něco šlápl a hrozně to bolelo a já jsem začal rvát a mamka přiběhla a křičela: Co se ti stalo? Viki, co je!? A pak mi vynadala, že jsem ji vyděsil.

A jednou dojdu k ložnici, dveře jsou zavřené, tak vezmu za kliku, ale je i zamčeno, to nechápu, mamka se nikdy nezamyká, lomcuju klikou, najednou slyším, jak mamka odemká a otvírá a řekne, pojd', lehnete si k tobě. A vede mě pryč a já vidím, že na posteli leží nějaký chlapík, a řeknu, ne, já chci do tvý postele, ale ona mě drží, nech toho, pojd'.

At' jde pryč, at' jde pryč, začnu teprve teď křičet.

Mamka mě popadne do náruče, klid, Viki, nekřič, a to už se ten chlapík zvedne a rozespale kouká, co se děje, a já

křičím, jdi pryč, a on se začne sbírat a mamka říká, hele, radši jdi. Chlapík se zvedne a začne se oblíkat, zakrývá se, ale vidím mu i pindíka, a mamka mě položí na zem, jsi hrozně těžkej, a já jdu rovnou do té postele a lehnu si tam.

Chlapík odejde, ani pusy si s mamkou nedá, slyším, že se obouvá a pak klapnou dveře. Mamka si lehne ke mně, spíme, jo?

Ráno mi řekne, že to byl Marek.

Při snídani se ptám, jestli ještě někdy přijde.

Nevím, tobě by to vadilo?

Jo.

Proč?

Protože v tvý posteli chci spát já.

Ty máš svoji postel a já ho mám třeba ráda.

Máš ho ráda?

Nevím ještě.

Ale mě máš ráda, ne?

Tebe mám nejradši, bez ohledu na to, jestli tady Marek někdy bude spát.

Jestli mě máš nejradši, tak ať už tu nespí.

Mamka se směje, ale já to myslím vážně.

Dobře.

Tak řekni, že už tu spát nebude.

To víš, že ne.

Ale spí. Příště už ale nedělám scénu a nechám se odvést do svý postele, mamku ale nepustím, musí zůstat se mnou.

Pak nás s mamkou vezme na výlet. Chová se ke mně pěkně a nosí mi věci. Snaží se se mnou hrát na kompu. Není špatnej, hraje dobře, a dokonce má na mobilu sám od sebe nějaký hry. A má pěkný auto, kabrio. Dokonce už

je to mezi ním a mamkou takový, že můžu přijít do ložnice a lehnout si mezi ně.

A pak zase zmizí.

Eva už budík nepotřebuje, vždycky, každé ráno se probudí několik minut před ním, přesto ho má pořád nařízený. Pak chvíli leží, je to chvílka, kterou má v klidu pro sebe, pokud včera usnula moc brzo, ještě přemýšlí, co přesně dnes upeče, i když je pravda, že sled koláčů a kišů se ustálil podle dnů, vždycky jeden sladký a jeden slaný, jen tu třetí věc, tu si Eva volí podle sebe a snaží se pořád vymýšlet něco nového, ale ono to není lehké, není toho tolik, co se stihne udělat za ty tři hodiny, a potom třeba některý koláč lidem moc chutná a ten pak Eva opakuje.

Ale dnes na koláče nemyslí. Dnes je ten den, kdy mu to má Hanka říct. Ale ona to neudělá, určitě se to zase odloží, přestože Eva šla za ředitelkou a všechno domluvila, teď tam bude muset jít znovu a omlouvat se za něco, za co nemůže, protože Hanka to nechá na poslední chvíli, až už nebude zbytí, protože do té doby nedokáže Viktorovi nic poručit, má ji omotanou kolem prstu.

Budík zapípá a Eva ho během vteřiny vypne. Dřív to byl naučený pohyb, rychlý, aby zvuk nevyrušil Jindřicha. I když to si asi Eva jen myslí, Jindřich by se probudit nenechal, i kdyby budík zvonil minutu, jen by se vždycky převálil na druhý bok a zabalil se ještě víc do deky, vždycky tohle udělal, když ho ve spánku něco vyrušilo, třeba Evin záchvat kašle, v zimě trpí na průdušky. Jindřich byl v posteli jako obří larva, po chvílce začal zase chrápat.

Když býval Viktorek u nich, Jindřich si vždycky musel lehnout na gauč vedle, aby ho nebudil, ona ale s Vikim

spala v jedné místnosti vždycky, i když ji rušil, i ve spánku byl divoký, hrozně sebou házel, vykřikoval, často se probouzel zmatený a plakal. To si pak Eva lehla k němu pod peřinu a čekala, až usne, a přitom se dívala, není moc hezčích věcí na světě než spící dítě.

Eva tedy vstane, cestou do koupelny zapne troubu, v koupelně rychle převléknout, je tam zima, ale ona se brzo ohřeje, prozatím ale radši svetr. Podívá se na teploměr za oknem. Je těsně nad nulou. Někdy už přes noc mrzne, za chvíli je zima. Do té doby musí být zahrada hotová na zimu. Dny se krátí a na zahradě je pořád strašné práce. Ale teď na to nemyslet, teď se soustředit na koláče.

Začne dělat těsta, pak připravit jablka, spařit špenát, nastrouhat sýr, rozmixovat tvaroh, péct. Tyhle tři hodiny jsou její čas, nikdo ji nesmí rušit a ona se od nikoho rušit nenechá. Za ty čtyři roky, co tohle dělá, už je z toho rutina, ani by ty suroviny nemusela vážit, ale pro jistotu je dobré to udělat, věci se mají dělat správně, pečes se podle receptu, ne od oka.

Dnes udělá štrúdl, teď na podzim je hodně oblíbený a jednoduchý, pak udělá kiš s kozím sýrem a se špenátem, ten mají lidi nejraději, to Eva nechápe, kozí sýr je jí odporný, jen jednou tenhle svůj kiš ochutnala, aby věděla, co ti lidé dostávají, ale ta odporná pachut' kozího chlívku ji donutila rozžvýkané sousto vyplivnout. Jindřich měl ale tenhle koláč rád, takže tak jednou za týden upekla ráno dva a ten jeden pak Jindřich a případné návštěvy jedli další dny. Evo, to je vynikající koláč, no jo, vždyť ty už jsi profesionální pekařka, měla bys nám to taky naučtovat, no teda, ten je.

Třetí koláč udělá Eva tvarohový švédský, bez rozinek, ty spotřebovala do štrúdlu, na chvíli jí zkazí náladu tahle nepozornost, jak to, že si nevšimla, že jí rozinky docházejí,

a rovnou nekoupila další? Tímhle se přece vždycky mohla chlubit, jak si na tyhle věci dává pozor. Co přijde příště, zapomene koupit mouku?

Koláče do trouby a ven, na chodbu na zem, aby co nejrychleji vychladly, zabalit, převléknout do kalhot a košile, i když jede jen ke kavárně, kam vejde zadním vchodem do kuchyně, uvidí se jen s Marií nebo s jednou z jejích holek, ale ani tak by nikdy nejela v legínách a vytahaném svetru, tedy ne nikdy, když jde všechno podle plánu.

Venku je bílo, tráva přes noc namrzla. Evě jde pára od pusy, když otevírá vrata a nosí koláče do auta. Jede, potíší v životě stejná cesta, do zatáček opatrně, koláče leží na zadních sedačkách, aby nespadly. Teprve když slyší, jak se jeden z plechů posunul a ťukl o ten další, uvědomí si, že jede rychle. Jede rychle, chce to mít hotové, poprvé od Jindřichovy smrti spěchá, aby dělala něco jiného, přitom tohle, ty blbě koláče, to je její záchranné lano, i den po jeho smrti pekla, i když jí Marie samozřejmě řekla, že nemusí, ona chtěla. Co jiného by dělala? Co jiného než rád a malé věci na svém místě můžou člověka zachránit, když se něco velkého změní?

Ale od minulého týdne se cítí jinak, ten den se vrátila z města, seděla u stolu, pila kávu, snídala chleba s máslem, posolený, po tom ránu, kdy peče, tolik té sladké vůně, nemá na sladké vůbec chuť, vždycky když odveze koláče, vrátí se domů, udělá si čaj s mlékem a ten slaný chleba. Při snídani si pustí čtete dvacet čtyři, aby věděla, co se děje, ale nenechá ty zprávy běžet dlouho, protože by se akorát naštvála. Hned po snídani jde obvykle na zahradu, dřív dělávala oběd, Jindřich měl rád polívku i jídlo, anebo možná neměl, ale ona mu ráda vařila, jenže sobě vařit ji nebaví,

k obědu má nejčastěji zase chleba, chleba má ráda, tak komu by to vadilo.

Po obědě chvilku spí.

Dnes ale při snídani najednou uslyšela auto, jak zastavuje, tak se podívala z okna, před zahradou parkuje zelený fiat, Eva to auto nezná, ale pak pozná řidiče, je to Hanka. Eva se nesouhlasně zamračí, jezdí cizími auty, co to je, to si opravdu nemůže dovolit svoje? A když jí to řekne, tak se Hanka směje, mami, já skoro nejezdím, tak si prostě vždycky od někoho půjčím, copak ona nechápe, že tohle se nedělá, takhle se nežije?

Co Jindřich umřel, Hanka za ní jezdí víc. Už přijela dvakrát mondeem, pak jednou oktávkou, několikrát stříbrným volvem a teď tímhle. Eva ani nechce myslet na to, že má pokaždý jinýho chlapa a ten jí to auto půjčí.

Viktor s ní přijel jen jednou, na pohřeb, pak už ne. Jednou se Eva zeptala, i když to ví.

Proč jsi ho nevezala s sebou?

Je ve škole.

Tak proč nepřijedete o víkendu?

Hraju, mami.

To mi neříkej, že by sis nenašla den, kdy nehraješ a kdy bys mohla přijet s Vikim.

Mami, on sem nechce.

Protože tys mu to tady zprotivila.

Pak se pohádaly a Hana odešla s ošklivým ahoj, práskla dveřmi a zavolala až po dvou hodinách.

No ale dnes, když ji Eva poznala v tom zeleném fiatu, vstala a postavila vodu na kávu. A šla do spíže, kde má od středy kousek perníku.

Nedám si, mami, díky, řekla Hanka, a pak snědla tři kusy. Nebudu dneska obědvat, řekla potom.

S cigaretou šla na zahradu ke kůlně, jako by Eva opravdu nevěděla, že kouří.

Vrátila se, pořád ani jedna z nich nic neřekla, Eva se nemůže zeptat, proč jsi přijela, takhle se ony nebaví, i když to obě vědí, Hana nejezdí jen tak, neohlášeně, ne tak často. Něco se děje.

Viki má průser a já to nezvládám. Mami...

Eva vidí, že potřebuje pomoci, že to jenom neumí říct. Co se stalo?

Musím ho dát na jinou školu, mami, dyť ty víš, že není zlej, ale ty jeho kamarádi, já se bojím, kradou, seděj celý dny na kompu, já nevím, co dělají, já na něj nemůžu pořád dohlížet, učitelka ho myslím nemá ráda. Eva ji ale poslouchá jenom napůl, protože už ví, jak tohle všechno vyřešit. A taky ví, že Hanka nebude chtít, ale já ji přesvědčím, musím, kdyby se nad tím v tenhle okamžik mohla zamyslet, musela by si přiznat, že i kvůli sobě, nejen kvůli Vikimu.

Mohl by třeba přestoupit sem, přeruší Hanku. Jakoby nic. Začít zlehka.

Mami.

Zůstanou se na sebe dívat, Eva pozoruje svoji dceru, v něčem mi lže, něco mi tají. A pak se ten pohled změní, Hanka vstane, vlasy si dá za ucho stejně, jako když jí bylo pět.

Ne, to nejde, promiň, mami, to jsem nechtěla, já... není to tak hrozný, to zvládneme. Eva už zase vidí, jak se před ní drží, jak je cizí, jak ji štvě, že vůbec něco řekla, že si na Vikiho stěžovala, že vůbec přiznala, že něco nezvládá.

Pak už se nezdržuje, odjede během deseti minut, mamí, já zapomněla, že mám od jedný dabing. Prosím tě, nejezdí jako blázen a napiš, až dojedeš.

Odfrčí, už tady ve vesnici jede strašně rychle, Eva stojí na silnici a dívá se za autem, představí si, že vedle ní stojí Viki. A on vedle ní stát bude.

Škoda že tu není Jindřich, Vikiho miloval, jediný vnuk, s Adámkovými holčičkami se moc necítil, ale Vikiho měl rád, povídal si s ním tak, že když je Eva někdy slyšela, cítila, jak má Jindřicha i po těch letech ráda, jak i když to s dětmi neumí, tak se doopravdy snaží.

Jde domů a pokračuje ve svých denních rituálech, sní svůj chleba, dopije čaj, převlékne se do pracovního oblečení, půjde hrabat listí. Celý zbytek dne, ještě přesně neví, co udělá, jestli by měla Hance zavolat nebo čekat nebo jí napsat e-mail, což nedělá ráda, ale i tak celý zbytek dne stojí Viki vedle ní.

Přijíždět domů, jenom za mámou, je pro Hanu hrozně nepříjemná věc. I když se tam už léta nic zásadního nezměnilo, naposledy si naši před šesti lety pořídili velkou trampolínu, kvůli vnučatům, kvůli Vikimu, ale možná hlavně kvůli bráchovi, aby mu udělali kšeft, a ta trampolína tam teď stojí, už je potrhaná a na té ploše leží vrstva listů.

Ale trampolína netrampolína, všechno je tam teď jinak. I když máma je ta, která ten domov dělá, táta tam hrozně chybí, jako kdyby ten barák byl prázdný, máma se nemá o koho starat, nemá komu vařit, je to najednou ztracená osoba na velký zahradě, kde dělá práce, který dřív dělal táta. Krátce po pohřbu Hana přijela, máma se zrovna snažila drtit větve v drtičce, a když to Hana viděla, jenom

vypnula motor a běžela až od auta a strhla ji od toho, protože prostě viděla, jak tam omylem strčí ruku. Máma se strašně lekla.

Pro koho to tu hraješ, řekla jí pak naštvaně, když Hana vypnula drtičku.

Slib mi, mami, že už to nebudeš dělat. Zachytne tě to a vykrvácíš.

Neprožívej to tak, prosím tě.

Já se o tebe bojím.

Chvilí mlčí, dívají se na sebe, Hana ví, že máma nikdy nepřizná, že na něco nestačí.

Jo? A co jako s tím?

S tím dřevem? Tak to spal, ne?

S tou drtičkou. Ty si myslíš, že byla zadarmo?

Tak ji dej Adamovi třeba, ne?

Máma pokrčí rameny, možná by se mu hodila, vid', a Hana z ní vymámí slib, že drtičku nebude používat.

A ty její chleby, Hana má pocit, jako by se tím máma snad trestala, kdykoliv ji vidí něco jíst, tak je to chleba s máslem, vaří jediné, když má přijet ona nebo Adam, Hana dokonce za Adamem byla, přivítal ji ve firmě jako velkej šéf, velkej bráška, na to ti neskočím. Chtěla, aby jí slíbil, že za mámou občas zajede, sakra, mají to třicet kilometrů a jeho Katka je doma s dětičkama, nic nedělá, jen se o ně stará, Hana to má sto šedesát kilometrů a kurva má práci a Vikiho, přesto se na ni Adam blahosklonně usmívá, hele, Haničko, máma má prostě chleba ráda, o co jde? Já s ní mluvil, je v pohodě. Tobě by tak něco řekla, chce říct Hana, ale neřekne, brácha nic nechápe, pro něj je všechno tak jednoduchý, až moc.

Tak nemohla by se tam občas zastavit třeba Katka s hol-kama? ptá se Hana bráchy.

Hele, to by mohla, ale ty víš, který vnouče chce máma opravdu vidět, že jo.

Jdi do háje, řekne bráchovi, co ten o tom ví, blbec, jenom jeho ublíženost, že máma má radši Vikiho než jeho děti, takovej nesmysl, máma ho má ráda, protože byl první. A protože je podobnej tátovi. A protože tam s nima býval častěji. No právě, proč tam asi býval častěji, protože z tebe a tvýho Vikiho se rodiče můžou zbláznit, řekl by Adam, ale ve skutečnosti by to byly slova jeho Katky. Navíc ty jeho ufnukaný holky má taky ráda, máma má ráda každého, o koho se může starat.

Háňo, neboj, máma to zvládá a já to mám pod kontrolou.

Ty máš pod kontrolou leda hovno, neudrží se Hanka a tím to celý zkazí, jasně že si brácha mámě postěžuje.

Hana jede pryč a ví, že máma stojí na silnici a mává za autem. Dokud tam stojí, jede pomalu. Taky mává, tak, aby to viděla. Vždycky když ona nebo Adam odjížděli, oba rodiče vyšli až k silnici a mávali jim. Naposledy viděla tátu živýho ve zpětným zrcátku, jak jí mává.

Táta byl její spojenec. Taky to neuznával, taky tomu nerozuměl, co Hana chtěla, jaká byla a jaká je, ale nikdy jí to nedával najevo, nikdy v jeho očích neviděla takový to tichý pohrdání, který viděla u mámy.

Jezdil na její premiéry a v rádiu poslouchal hry, v kterých měla roli, nikdy jí pak nenapsal „dobrá práce“ nebo „jsi fakt šikovná“ nebo nějaký takovýhle kec, kterými mají rodiče podporovat svý děti, ale pak třeba seděli u kávy a o něčem se bavili a jen tak mezi řečí z toho vyplynulo, že to táta zná. Byl to ten nejsladší pocit, kterej s rodičema zažila.

A pak se většinou ukázalo, že máma to zná taky. Ani pak ani jeden z nich neřekl „dobrá práce“, takže mohla leda doufat, že oni si myslí, že Hana je dobrá a fakt má talent, ale ve skutečnosti je to tak, že oni tomu vůbec nerozumí, neví, co to znamená mít talent, teda talent na něco takovýho, neví, co Hana cítí, když stojí na pódiu, a co cítí potom, neví, že každá herečka chce svým hraním změnit svět a možná celej vesmír a že každá si myslí a musí myslet, že to dokáže, protože bez toho se to dělat nedá.

Když byla malá, tak si asi rodiče mysleli, že půjde na vysokou školu a že bude třeba doktorka filozofie, byla chytrá a bystrá a brácha zas tolik ne, takže ten když má teď na starost pobočku firmy, která prodává zahradní nábytek a trampolíny a další věci, tak to je přesně to, co měl dokázat, nikoho nezklamal, nikoho nepřekvapil, ale ona je zklamala, protože jenom kvůli tomu, co nikdo z nich nevidí a necítí a hlavně nechápe, přece nepřčetla tolik knížek a neměla ve škole pořád samý jedničky.

A přestože tátu zklamala taky, mohla bejt první z rodiny, kdo by na tu vejšku šel, tak ji podpořil, a když šla do Prahy, dělal všechno jako nejlepší tatínek na světě, dokonce v pondělí ráno, kdy jel normálně do Hradce do práce, tak kvůli ní vstal o dvě hodiny dřív a odvezl ji autem až na kraj Prahy na metro. Vždycky na mámě viděla, jak s tím nesouhlasí, a stejně to dělal.

S tátou se to zkazilo, když otěhotněla. Jasně že s mámou se to zkazilo ještě víc, jezdila k nim na nedělní oběd, rostlo jí břicho a neřekla, kdo je otec dítěte, k čemu by to bylo, byla sama a neměla moc peněz a domů se vrátit nechtěla, teprve teď, po těch letech, když má sama Vikiho, vidí, jak to bylo zoufalý a na pár facek a jak byli rodiče vlastně dobrý,

že prostě dělali, co mohli. Ale v tu chvíli jí bylo dvacet a oni, místo aby stáli na její straně, tak ji chtěli zabít, protože kdyby se vrátila domů, tak by tam umřela.

Pokaždý když odtamtud odjížděla, cítila, jak se může nadechnout, teprve když je pryč.

A cítí to tak pokaždý.

Když odbočuje na státní silnici, konečně je to ona, zpacená, ale je jí líp. Až po několika kilometrech si uvědomí, že se nezastavila na hřbitově. Na příštím exitu sjede z dálnice a vrátí se.

Vlastně si nikdy opravdu nemyslela, že by někdo z rodičů mohl umřít. Telefon brzo ráno, spí, v polospánku dlouho slyší vibrování, volá máma, nevezme to, první věc ráno nechce mluvit s mámou. Telefon ztichne a hned se rozvibruje znovu. To už vzít musím.

Když to říká, brečí do telefonu, máma ale nikdy nebrečí, Hana se dívá na svoje oblečení rozházené po podlaze ložnice, jak se včera v noci svlékala. Jednotlivé kusy tam leží jako nějaká mrtvá zvířata. Myslí jenom na to, jak je špatný člověk, když si nedokáže ani poskládat oblečení nebo ho položit na židli.

POKOJÍK PRO VIKIHO

Probudím se a strašně se leknu, když mi mamka zhasíná lampičku. Pohladí mě po tváři, má hrozně studenou ruku.

Spinkej, řekne a myslím, že byla někde na večírku, protože voní cigaretama a vínem a má v tónu takovou zvláštní radost. A odejde. Po chvilce, co jsem vzhůru, si vzpomenu, co mi řekla předtím, než odešla, a nevím, co mám dělat, protože bych za ní hrozně chtěl jít spát do ložnice, ale přece nemůžu, když mě chce poslat pryč, tak tam ležím a myslím, že už neusnu, až usnu.

Ráno už je všechno jiný. Když je venku světlo, už se ničeho nebojím. Ráno jsem nejradši sám.

Mám mobil a na něm nařízenej budík na sedm dvacet, sedm dvacet pět, sedm třicet a sedm třicet pět a pak už ne, protože to už by nemělo cenu vstávat, to už bych stejně nestihl. Vstanu a jdu na záchod a oblíknout se a vyčistit si zuby, ale na to někdy zapomenu, nebo možná nezapomenu, ale někdy se mi nechce.

Když se ráno vyčurám, jdu ke dveřím ložnice a zkontroluju, jestli tam mamka je. Vždycky tam je, ale stejně se vždycky podívám. Někdy se probudí, jak vrznou parkety, a ptá se mě, jestli má vstát, a já řeknu, ne, dobrý, já už jdu, a ona se zachumlá a bude spát dál.

Pak teda jdu a cestou do školy si koupím koláč nebo koblíhu nebo jinej jeden kousek sladkýho pečiva. Mamka mi každej večer, když na to nezapomene, položí na stůl dvacet korun. Když na to zapomene, tak si ty peníze vezmu z její peněženky. Někdy tam má tolik drobných, že kapsička tý peněženky skoro ani nejde zavřít, to si pak vezmu třeba víc, ale to nevádí, protože mamka asi neví, kolik v tý peněženke měla. Ale stejně si pak koupím jen ten jeden kousek sladkýho pečiva.

To pečivo pak sním v tramvaji anebo ve škole v šatně.

Někdy je to ale taky tak, že mě probudí mamka a přichystá mi snídani, kakao a chleba s marmeládou, a sedí se mnou u stolu a pije kafe a chce si povídat, ale já nemám rád kakao a nechci si ráno povídat.

A přesně takhle je to dneska ráno, mamka vypadá, že by nejradši spala, pořád zívá a já pak musím zívát taky, pamatuju si, že to byla taková naše hra, když jsem byl malej, kdo vydrží nezívnout. Ale dneska nehrajeme.

Doprovodím tě ke škole, jo?

Vrtím hlavou, nejsem blbej. A ještě řeknu: Nechci kakao. Nemám ho vůbec rád a je jenom pro malý děti.

Tak chceš čaj? zeptá se mamka, tohle na ní mám rád, že neřeší takovýhle věci, jako proč nemám rád kakao, když předtím jsem ho rád měl.

Nechci nic, ráno nepiju, až ve škole piju vodu, řeknu mamce trochu ošklivě, protože ji chci naštvat, tohle ji vždycky naštve, protože si myslí, že jako máma by o mně takový věci měla vědět.

Dívá se na mě zmateně.

Jo? ověřuje si to.

Jo, lžu, protože kakao sice nemám rád, ale čaj s dvěma cukrama rád mám a taky mám rád nepravý kafe, zvláště když bych tím zapíjel ten ranní koláček. To je jedno, že normálně nic teplýho nepiju a piju až ve škole vodu.

Mamka vzdychne a já mám radost.

Anebo jsem taky mohl říct, že mám kakao rád, ale co mám dělat, když ona mi ho ráno moc často nedělá, a to by jí taky bylo líto. Ale to bych musel tohle kakao vypít, a to nejde, protože bych se pozvracel, protože jednou na škole v přírodě jsem se po kakau pozvracel a od té doby ho nemám rád.

Viki... začne mamka, ale nic nedořekne.

Vidím na ní, jak je z toho špatná, a vím, že teď nejspíš ustoupí. Jdu k ní a obejmu ji. Najednou cítím, jak brečí. Sevře se mi žaludek, to nemám rád, když mamka brečí. Je úplně potichu, abych to nepoznal. Nenápadně si utírá slzy.

Tak mě tam neposílej, prosím, prosím, maminečko.

Vstane a odejde od stolu a z kuchyně pryč.

Chce se mi taky brečet. V tu chvíli jí pípne telefon a objeví se tam nějaká nová zpráva a já v tu samou chvíli, není to nijak rozmyšlený, převrhnou hrneček s kakaem, aby se rozlilo na ten telefon.

Pak uteču z místnosti, zuby si dneska nevyčistím, v chodbě beru tašku, boty, který si jenom rychle nazuju, a bundu a pryč, mamku už nevidím ani ji nepozdravím.

Je výhodný mít v tašce pořád všechny věci na všechny dny, protože pak nemůžu nikdy nic zapomenout. Sice je pak ta taška těžká, ale to mi nevádí.

Ve škole to vypadá, že to není pravda, protože učitelka se chová jako vždycky, a ne jako kdybych tam měl bejt poslední den.